

Коваль, Роман. «Кров зухвала» Павла Вольвача [Текст] : [з нагоди 60-ліття українського письменника, поета, журналіста, мешканця Деснянського району міста Києва] // Шлях перемоги. – 2023. – 20 жовт. (№ 20). – С. 5 : фото.

<https://ukrnationalism.com/way-of-victory/2020-2022-roky/2023-rik.html>

«Кров зухвала» Павла Вольвача 10 ЖОВТНЯ

відбувся творчий вечір поета Павла Вольвача – з нагоди його 60-ліття.

Формотворче враження на нього змалечку справив поет Микола Холодний – «вища полиця української поезії» (вислів П. Вольвача), а в зрілому віці – «маршал Вінграновський». Взорувався Павло Вольвач і на Валерія Іллю. Привітали ювіляра вояки ЗСУ Юрій Сиротюк, Ігор Мазур-«Тополя» та Дмитро Крапивенко, а також Олександр Положинський, Роман Коваль, брати Капранови і Анна Лупинос із Запоріжжя. На лірі грав Михайло Гречкин. Співав соліст гурту «Рутенія» Анатолій Сухий. Вів вечір Антон Санченко. Вечір організований за сприяння Історичного клубу «Холодний Яр» (Марко Мельник,

Надія Віннік та Ірина Оксинь). Пропонуємо Вашій увазі виступ Романа Ковалю.

1996року, в часи Кучми і медведчуків, у Запоріжжі вийшла перша поетична збірка Павла Вольвача «Маргінес». 52 сторінки, м'яка обкладинка, папір жовтуватий, наклад чималий – 1000 примірників. Вона мене вразила своєю поетичною агресивністю, ностальгією за часами козацькими, гайдамацькими... Тож уже у травні 1997 р. на 1-й шпальті газети «Незборима нація» вийшла моя рецензія «Вибираю Гонту!» Це була, як я розумію, перша рецензія на Павлову творчість.

«Чи є воля до
Батьківщини у Павла
Вольвача? – запитував я
і відповідав. – Гадаю, він
відповість на це питання
новою збіркою – новим
«блакитним спалахом
нерва», який осліпить
«старих катів», їхніх
«муштрованих
нащадків», вибухне в

«ситих грудях глевких
хахлів». І несподівано
Павло Вольвач побачить
хребти там, де раніше
бачив лише «шар сала і
лою». І здивується, що
його слово перетворює
«хороших людей», не
здатних на
«крутобровий гнів», на
українців, які люто
борються за свою

Батьківщину».

Книжка «Кров
зухвала» не
забарилася. Як і моя
рецензія на неї – у
серпні 1998 р. у
«Незборимій нації». /
Починалася вона так:

«Туга за
Батьківщиною –
ГОЛОВНИЙ МОТИВ
НОВОЇ ЗБІРКИ ВІРШІВ
УКРАЇНСЬКОГО ПОЕТА
ПАВЛА ВОЛЬВАЧА
«КРОВ ЗУХВАЛА».

Для Вольвача,
уродженця
Запоріжжя,
Батьківщина – це
насамперед
Наддніпрянина:
Дніпро, що
«шепоче не на

хінді чи на
івриті», і степ, що
колись весело —
під дзвін шабель
та посвист куль —
біг до Азовського
і Чорного морів.
Сьогодні над
степом ще

«ВИТАЮТЬ рідні
ТІНІ» та вже
«НІЯКОВО
ВИМОВИТИ: «Мій»,

Бо він не мій і
взагалі не степ,

Розорані
«КОЛХОЗНЫЕ
УГОДЬЯ».

«Степовий
націоналіст»»

Вольвач
гостро
відчуває, що
його степова
дідизна
втратила
широту,

розмах, у ній
вже не почуєш
закличного
звуку
козацьких
тулумбасів,
хіба матюччя

нудних і
п'яних
«ПОСЬОЛКІВ»,
які замінили
Запорозьку
Січ.

Ще недавно
його рідна
земля
палахкотіла
вогнем
повстань

проти
північного
наїзника,
тепер же
вона стала
«приземисто
ю,

притихлою,
спорожнілою
». Тут навіть
«ВИМОВА
сільська» не
звучить, а
«ГНЕТЬСЯ».

Справді,
«застрелитис
ь отут — хіба
тут жити?».».

Убогість
сплюндрова
ної дідизни,
яку він досі
не дістав у
спадок, хоч

уже давно
«В родинний
епос
помандрува
в дід»,
автор

підкреслює
тоскною
пісністю
індустріальн
их пейзажів.

Майже
надобридл
ИВИМ
рефреном
густо

розкидані
далеко не
поетичні
образи –
рейки,
домни,

«паркани
похилі» ,
«понури
задвірки
посьолків» .

Серед цих
«безкровн
их новітніх
ландшафті

**В»» ЖИВУТЬ,
ТОЧНІШЕ
СКНІЮТЬ у
ДУХОВНИХ
ЗЛИДНЯХ**

«ТОЖЕукра
ІНЦИ» —
«ексморо
єнки»,
«Червиві

брати»».

їхні

обличчя та

кроки вже,

здається

навіки
«ВСОХЛИ».
Вольвач
знаходить
для них

ТОЧНИЙ
образ –
«телятина
». Може, й
образливо,

але хто
скаже, що
несправед
ливо,
надумано?

!

Оці

«ТОЖеукр

аінци»»
спільно з
гнітючими
виробами
своїх рук

—

домнами,
трубами,
«Жилимі
постройка

мі» — і є

ОТИМ

«згарище

М З

присмако

М

Батьківщи

ни»», яким

тиняється

«причинн

ИЙ»»,

«НЕВПІЗНА

НИЙ

Батьківщи

НОЮ СИН»»

Павло
Вольвач.

Справді,

«ХОЛОНЕ
СВІТ»,
КОЛИ
БАЧИШ, ЯК
«ЖИВОТІЄ

Вітчизна
між
труб»».

І
відчуває
ш
пронизл

ИВІЙ
ЩЕМ,
КОЛИ
«ІНОДІ

ВИСМИКНЕ
ТЬСЯ В
електора
ту спідня

сорочка
напівзаб
утої
МОВИ»».

Невипад КОВО

Вольвач
відчуває
себе
«дрібни

М

камі́нчик

ОМ В

чужо́му

череввиці
»». І він
стає
«Озлобл

еною
часткою
», що з
надією

Озираєт
ься
назад —
в часи

славної
гайдама
ччини.
Він не

плаче, /
більше
того, в
українсь

КІЙ
трагедії
знаходи
ТЬ

підстави для оптимізм у, і

ОПТИМІЗМ у агресив ного.

Аргументи для

ОПТИМІЗ
МУ В
НЬОГО
НЕМА —

де ж їх
візьмеш
?!

Підстав
ою є
його

віра, і
віра в
кількох,
яких

любити

«ДО

спазми

В

горлі».

Віра в

перемо

гу в

нього

іррацію
нальна,
вона не

потреб
ує
аргуме

НТІВ.

Так
станет
вся, і

Все!
Поїншо
му не

буде!

Він
вигуку
є: Хай

КРИВІ.
Хай
накуль

гуємо
на
ногу.

Пізнає м по каліцт

Ву
своїх.
Та тобі

щось

шепоч

е:

«Нічого О. Наша

правда

ще

вріже

ix

СМіХ»».

І
справ

ді,

«СХОД

ИТЬ на

небі
місяць
,

КОВАН

ИЙ В

ЧИГИР

и ні»»,
з'явля
ється

НЕВІДО
МО
ЗВІДКИ

«ЖОВТ
ИЙ
ВІДБЛИ

СК

булав

И >> , і

ВІРРИН
АЮТЬ
ІЗ

ПІТЬМИ
МИНУЛ
ИХ

епох «праді дів

ГОЛОВИ

ГОЛЕНІ

» . |

«Вєрв єчкoю сподів

ання

білозу

бі і

вперті
сторо
жко

СХОДЯТ
ЬСЯ ДО
ХОЛОД

НОГО

Яру»».

І нас
уже

НЕ
ДИВУЄ,
ЩО

дальні
й,
КОЛИС

ь наш,
а нині

—

чужий
берег
здриг

аєтьс

я «В

перед

чу́тті
по́же
ж >> .

Викли

Кавши
затят
ий і

безко
мпро
існий

ДУХ

КОЗАЦ

ЬКОГО

МИНУЛ

ОГО З

«Весе

ЛИМИ
СВЯЧЕ
НИМИ

НОЖА

МИ»»,

АВТОР

і сам

віддчув

ає, як

ДОВКО

ла

НЬОГО

ПОЧИН

ає

тремті

ТИ
повітр
я

«Карб овани ми і

горбо
носим
и

епітет

ами»».

у той

час
коли
для

КОГОС
Ь у ж е
ВИЦВІЛ

И

небес

НО-ПШ

єничні
барви
, до

Вольв
ача
«прый

шли
слова
і в

узголі

в'ї

стали:

«Бери
!>> Він,
не

вагаю
чись,
взяв

їх і

покла

в на

ВОЙОВ
НИЧУ
СТЕПО

Ву
музик
у.

«Та

НЕВЖ

е ж

МИ ВСІ

оце

мигнул

і? >> —

З

ВИКЛИ

КОМ

ВИГУК

ує

ВОЛЬВ

ач. І
віддра
зу:

Земл
етрусі
В дай,

Месіє,

В

КРОВ!

Прав ду шаблi

і

жагуч

ість

Кулі.

Бо

яких

ще
треба
молит

ОВ?! І

враз

поста

Є

анти

еза

Украї

ні

ниніш

Ній —
зрабо
ваній,

спі́дл
ені́й —
Украї́

на
мину
шини

З ІІ

лицар

ством

і

легіон

ами —

пiших
та
кiнни

Х —

захис

ників.

Воль

Вач
не
тілЬк

И

ВИСУН

УВ

дух

Коліїв

щини

ЯК
орієн
тир

для
сучас
ників

—

«екс-
мороз

енків

», а й

щиро

стрем

ить,

щоб

КРОВ

КОЛІЇВ

, що й

тепер
«Гого
тить,

ніби
полум
,
я»»,

не
бур'я
ном

прор
осла,
а

Вибух

нула

черво

НОЮ

КАЛИН

ОЮ В

душа

х

міл'й

Онів.

Він

вірит

ь, що
це
стане

Ться,

що

«екс-

мороз
енки»»
вїддки

нудь
рабсь
ку

прист
авку
«екс»

Павл

О

Воль вач

упива
ється

ВОЙОВ НИЧИ

МИ

мріям

и, він
навіть

ь у

соня

ШНИК

у

бачит

ь

«зам
ашни

Й

ВИГІН

шаблі

» . й

ВЕЛИЧ КОЗАЦ

ької звितя

ГІ

Віддлу

НЮЄ

гаряч

ИММІ
стро

ф а м и

у

зухва
лій

Крові поета

■ |

«З'яв

ляєть
ся

КИСЕН

Ь

незбу
тніх

ПОВСТ
ань >> ,

ЯКИМ
ПОЖА

ДЛИВ

О

дихає

читає

Чита

Ч,

горта

ЮЧИ

ПОЕТ

ИЧНІ сторі

НКИ збірк

И

Павл

а

Воль

Вача,
чує

ПОСВ

ИСТ

гайд
амац

ької

шаблї

Ясни

Й,

чітки

й і

таки

й

мело

діїни

й

Віддго

мін

Колії

ВЩИН

И та Холо

ДНОЯ

рщИН

И

нага

дує

чита

ЧЕВІ,
ПІДКР

еслию

є, що

його

житт

я

прісн

е,

бана

льне

і

нудн

е.

І
чита

Ч, як

завз

ЯТІЙ
ТОКС

ИКОМ

ан,

пожжа
длив

О

ВТЯГУ

Є

КРИВ

аві

ви́па

ри
епох,

зану

рюєт

ься в
епох

у,

КОЛИ

Найк
ращо

ю

мело

дією

був

пере
дзвін

шаббе

ль і

пере

мож

ний

крик

КОЗА

ЦЬКОЇ

лави,

/

Втіша
єтьс

я

жорс

ТОКІС

ТЮ

спра
ведл

ИВІХ

праш

урів.

Мож

е, я

захо

ПИВС
я і не

Те
мені

прив
иділ

ось у

слов

ах

поет

а?

Розг

орта

ю

ЗНОВ

у

КНИГ

у і

нашт
овху

Юсвь:

Мої

мрії

густі

І від крові

СОЛО

Ні... ..

«Бо

же

Мій!

—

ВИГУ

КНЕ

ексу

краї

нещъ

або

кінч
еній

прав
озах

ИСНИ

К. —

Звід

КИ

ця

Кров

о ж е

р л и в

ісць

у

■
інте

■
ліген

ТНОЇ

ЛЮД

ИНИ,

3

Таки

ми

гарн

имми

риса

ми

обли

ччя?

■ ■ що

за

мапа

? ! > >

Вол ьввач

пере
ляка

НИМ

Відп

ОВіД

ає

ліри
чно

— Він

не

ХОЧЕ

«ОД

цвіт
ать

чорн
озем

НИМ
барв

■
ІНКО

М В

угро
-фін

ські

й

ГЛИН

исті

й

Кров

і»».

Та

ще й

тіши

ТИСЬ

,

«МОВ
ляв,

МИ

ще

ЖИВІ

»»

Вол

ьввач

у

Зап

оріж

жі

Відч

ув

на
влас

ній

шкву

рі,

леге

НЯМ

И,

кіст

кам

и /

«міц

ні,
як

сме
рть,

чужі
світ

И >> ,

ЩО

наха

бно

бую

ють

на
наші

й

зем

лі,

«на

діям

не

лиш

аюч

и

щілі

НИ >> .

Він

ХОЧЕ

— і

має

на

це

пра

ВО —

ЖИТ

и

там,

«де

чууж

инці

В

Нем

а»», /

Там,

«де

тілѣ

ки

Вил
иці

бра

та»».

Він

кате

ГОРИ
ЧНО

зап

ере

чує
дол

Ю

«дрі

бног

о

камі
нчик

а»» В

чууж

ОМУ

Чер

ЄВІК

ОВІ.

І

ТОМ

у

пра

гнє
долі

«пр
ямойі

;

нач

е

СТВО

л

авт

Ома

Та»».

У

НЬО

ГО

ВИХ

опл

юєт

ься:

Зат

анц

ЮЄМ

О

зікр

,

Хоч

не
бра

лис

ь

ніко

ли.

Тоді

—

угр

и з і т

В

Кам
,
яне

наш

е

КОЛ

О

13

ТВЕ

рдди

Х

підб

орі

дв

Та

З

МОЛ

ИТВ

И

ДО

Бог

a.

І

піді

Ть —

заб

еріт

ь

Te,

що

звучу

Ть

«Пe

рем

ога

